

# THE DOLDRUMS

Το παγόβουνο και ο φανοστάτης



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

ΝΙΚΟΛΑΣ ΓΚΑΝΝΟΝ





◆ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΛΕΥΚΟ ΚΕΝΟ ◆

Ανάμεσα στα χιλιάδες παιδιά που γεννιούνται κάθε μέρα, τουλάχιστον ένα από αυτά θα αποδειχθεί ότι είναι ονειροπόλο. Και στις 5 Μαΐου, στο δωμάτιο 37E της μαιευτικής κλινικής του Νοσοκομείου Ρόουζγουντ, αυτό το παιδί ήταν ο Άρτσερ Μπέντζαμιν Χέλμζλυ. Ναι, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Οι γιατροί το είδαν, οι νοσοκόμες το είδαν και, προς μεγάλη της απογοήτευση, το είδε και η μητέρα του. Το είδε ακόμα κι ένα περιστέρι που έκανε βόλτες μέσα στην πτέρυγα νεογνών.

Ο νεαρός Άρτσερ Μπ. Χέλμζλυ ήταν ήσυχος· ήταν ξαπλωμένος στη μαιευτική κλινική κι ατένιζε το ταβάνι. Δεν ήξερε ότι ήταν ταβάνι. Δεν ήξερε απολύτως τίποτα. Αλλά, παρ' όλα αυτά, ο Άρτσερ ήταν ξαπλωμένος εκεί, χαζεύοντας το τεράστιο λευκό κενό, όταν, εντελώς ξαφνικά, δυο κεφάλια ξεφύτρωσαν από το πουθενά.

«Ε, γεια σου» είπε ένα από τα κεφάλια. «Εσύ πρέπει να είσαι ο Άρτσερ».

«Ναι» συμφώνησε το δεύτερο κεφάλι. «Πράγματι, αυτός πρέπει να είναι ο Άρτσερ».

Είτε έπρεπε είτε δεν έπρεπε να είναι ο Άρτσερ, ήταν ο Άρτσερ. Μόνο που δεν το ήξερε ακόμα.

«Ξέρεις ποιο είμαστε εμείς;» ρώτησε το πρώτο κεφάλι.

«Πώς μπορεί να ξέρει;» είπε το δεύτερο. «Είναι μόνο σαράντα οκτώ ωρών».

Το πρώτο κεφάλι συμφώνησε. «Σ' αυτή την περίπτωση, πιστεύω ότι οι συστάσεις είναι απαραίτητες. Είμαι ο παππούς Χέλμζλυ κι αυτή... – αυτή είναι η γιαγιά Χέλμζλυ».

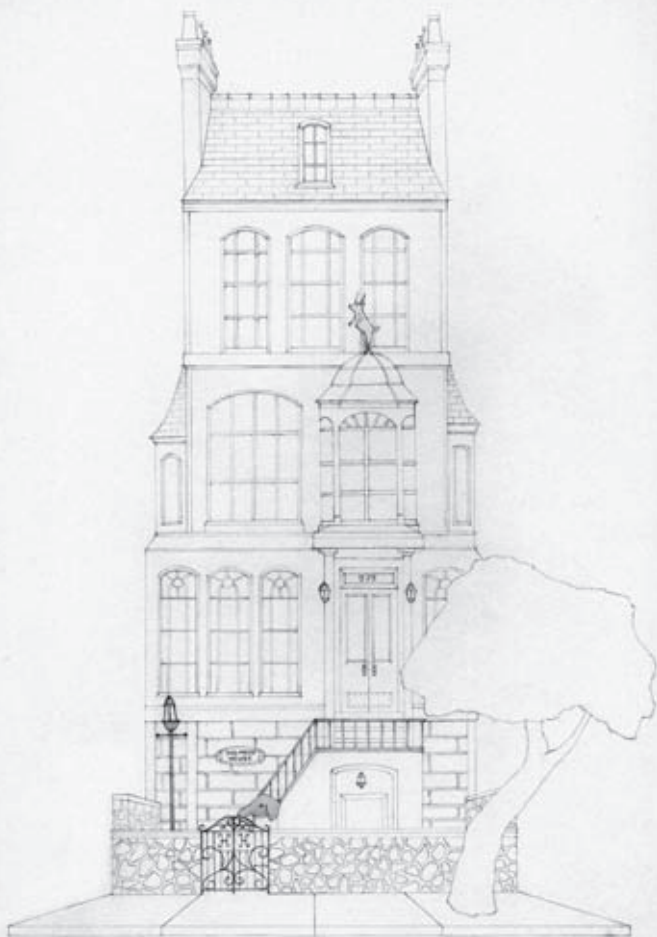
Ο Άρτσερ δεν αποκριθήκε επειδή ο Άρτσερ δεν μπορούσε να αποκριθεί. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν και πάρα πολλά πράγματα που μπορείς να κάνεις όταν είσαι μόνο σαράντα οκτώ ωρών. Αλλά τα δύο κεφάλια συνέχισαν να μιλάνε ακατάπαυστα για το τάδε και το δείνα, και ο Άρτσερ κοιτούσε πότε το ένα και πότε το άλλο χωρίς να καταλαβαίνει λέξη. Έπειτα ένα τρίτο κεφάλι ξεφύτρωσε από το πουθενά και το ίδιο γρήγορα εξαφανίστηκαν και τα τρία, αφήνοντας τον Άρτσερ να ατενίζει το ταβάνι.

♦ ΟΙ ΧΕΛΜΖΛΥ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΓΟΥΙΛΛΟΥΣ 375 ♦

Τρεις μέρες αργότερα, ο Άρτσερ πήρε εξιτήριο από το Νοσοκομείο Ρόουζγουντ και μεταφέρθηκε σε ένα ψηλό στενόμακρο σπίτι, σε έναν φιδογυριστό στενό δρόμο, σε μια ήσυχη γειτονιά μιας όχι και τόσο ήσυχης πόλης.

Ο Άρτσερ ήταν πάρα πολύ μικρός για να προσέξει ότι όλα τα σπίτια στην οδό Γουίλλοου ήταν ψηλά και μακρόστενα και πολύ κοντά το ένα στο άλλο, σαν μολυβένια στρατιωτάκια στη σειρά. Ο Άρτσερ ήταν πάρα πολύ μικρός για να ξέρει ότι αυτό το σπίτι με τον αριθμό 375 συχνά το μπερδευαν με μουσείο. Βλέπετε, το σπίτι του Άρτσερ ανήκε στον παππού και στη γιαγιά του Άρτσερ, τους φημισμένους εξερευνητές και φυσιοδίφες Ραλφ και Ρέιτσελ Χέλμζλυ.





ΟΙΚΙΑ ΧΕΛΜΖΛΥ

ΟΔΟΣ ΓΟΥΥΛΛΟΟΥ 375

♦ ΣΟΥΛΑΤΣΑΡΟΝΤΑΣ & ΑΠΟΡΩΝΤΑΣ ♦

Μερικοί γονείς, όταν φέρνουν το παιδί τους στο σπίτι από το νοσοκομείο, μπορεί να αναρωτιούνται: *Πώς ξέρουμε ότι έχουμε το σωστό μωρό;* Αν ο κύριος και η κυρία Χέλμζλυ έκαναν τέτοιου είδους σκέψεις, σύντομα αυτές σβήστηκαν. Από την πρώτη κιόλας μέρα ο Άρτσερ έδειχνε όλα τα σημάδια ενός Χέλμζλυ.



Στα πρώτα του χρόνια ο Άρτσερ είχε μια ζωή σχεδόν τέλεια. Ευτυχώς αυτή η σχεδόν τέλεια ζωή δεν κράτησε πολύ. Γιατί ευτυχώς;







Όλοι μας γνωρίζουμε τέλεια αγόρια και τέλεια κορίτσια. Ζουν σε τέλεια σπίτια που ανήκουν σε τέλειους γονείς. Ντύνονται τέλεια και περπατάνε τέλεια και ζουν τις ζωές τους με τρόπο απόλυτα τέλειο. Κι αυτό είναι τελείως απαίσιο. Τα παιδιά αυτά είναι τελείως βαρετά. Οπότε, είναι ευτύχημα που αυτή η ιστορία δεν αφορά ένα τέτοιο παιδί.

Αυτή είναι η ιστορία του Άρτσερ Μπέντζαμιν Χέλιμζλυ.







◆ ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ ◆



ΑΡΤΣΕΡ ΜΠ. ΧΕΛΜΖΛΥ





## ◆ ΟΙΚΙΑ ΧΕΛΜΖΛΥ ◆

Ο Άρτσερ δεν είχε ούτε σκύλο ούτε γάτα, όπως έχουν πολλά παιδιά, αλλά είχε μια στρουθοκάμηλο, έναν ασβό και μια καμηλοπάρδαλη. Ολόκληρη η Οικία Χέλμζλυ ήταν γεμάτη πλάσματα· έβλεπες πλάσματα σε κάθε δωμάτιό της και σε καθέναν από τους τέσσερις ορόφους της. Πλαισίωσαν τις στενές σκάλες και τους ακόμα πιο στενούς διαδρόμους. Ήταν όλα ταριχευμένα, γεμισμένα με κάποιο αφράτο υλικό και δεν έκαναν απολύτως τίποτα, αλλά αυτό δεν ενοχλούσε τον Άρτσερ. Κι επειδή δεν είχε ούτε αδερφούς ούτε αδερφές για να μιλάει, ο Άρτσερ μιλούσε στα ζώα.

«Καλημέρα, ασβέ» είπε ο Άρτσερ καθ' οδόν προς την κουζίνα. «Πώς είναι ο καιρός;»

«Δυπάμαι που το λέω, αλλά το βροχερό φθινόπωρο συνεχίζεται» απάντησε ο ασβός. «Αυτή η υγρασία είναι τρομερά άσχημη για το τρίχωμα. Κοίτα τη γούνα στο κεφάλι μου: πατικώθηκε».

Ο Άρτσερ έδωσε ένα φιλικό χτυπηματάκι στο κεφάλι του ασβού.

«Δεν το πρόσεξα». Έλεγε ψέματα. (Το τρίχωμα του ασβού φαινόταν πάντα χάλια όταν είχε πολλή υγρασία.)

Η κυρία Χέλμιζλυ έβγαλε το κεφάλι της από την πόρτα της κουζίνας.

«Σε ποιον μιλάς;» ρώτησε.

«Ω – σε κανέναν» είπε ο Άρτσερ. «Απλά μονολογώ».

Πέρασε το κατώφλι δίπλα από τη συνοφρωμένη μητέρα του και μπήκε στην κουζίνα.

Αφού έφαγε το πρωινό του –τσάι με γάλα και φρυγανιές με μαρμελάδα–, ο Άρτσερ άρχισε την εξερεύνηση. Σουλατσάρισε στον διάδρομο του πρώτου ορόφου και μπήκε στο τζαμωτό, ένα γυάλινο δωμάτιο σαν θερμοκήπιο, με γυάλινες προθήκες που προεξείχαν πάνω από τον κήπο στο πίσω μέρος του σπιτιού, και ζούληξε το πρόσωπό του πάνω σε μια προθήκη που ήταν γεμάτη με αλλόκοτα έντομα της ζούγκλας.

*Ευτυχώς που είναι νεκρά, σκέφτηκε. Ήταν σίγουρος ότι το κεφάλι του θα γινόταν μοβ αν ένα από αυτά κόλλαγε στο δάχτυλο του ποδιού του. Πίστευε ότι ένα άλλο θα έσκαβε και θα χωνόταν βαθιά κάτω από το δέρμα του κι εκεί μέσα θα άρχιζε να φτιάχνει οικογένεια. Ευτυχώς και πάλι ευτυχώς.*

Στους τοίχους υπήρχαν ακόμα περισσότερες γυάλινες προθήκες, που φιλοξενούσαν σειρές ολόκληρες από πεταλούδες προσεκτικά τοποθετημένες. Ο Άρτσερ πρόσεξε ότι δεν ανήκαν στα είδη πεταλούδας που θα σου προκαλούσαν το ενδιαφέρον να κυνηγήσεις. Αντιθέτως, του φάνηκε ότι μπορεί αυτές να ενδιαφέρονταν να σε κυνηγήσουν.

«Καλύτερα να αποφύγω αυτές τις πεταλούδες» είπε στην καμηλοπάρδαλη.

«Σοφή απόφαση, αγαπητέ μου» απάντησε η καμηλο-  
πάρδαλη. «Ανατριχιάζω κάθε φορά που τις βλέπω».

«Πιστεύεις ότι πρέπει να τις αποκαλούμε πεταλούδες;»  
ρώτησε.

«Νομίζω πως το *λιονταροπεταλούδες* θα ήταν πιο σω-  
στό» είπε η καμηλοπάρδαλη.

Ο Άρτσερ χαμογέλασε πλατιά. «Ναι. Σίγουρα είναι *λιο-  
νταροπεταλούδες*».

Γύρισε να φύγει, αλλά παραλίγο να τιναχτεί μέχρι το  
ταβάνι όταν ανακάλυψε τη μητέρα του να στέκεται πίσω  
του. Τα χέρια της ήταν ακουμπισμένα στους γοφούς της.

«Σε ποιον μιλάς;» ρώτησε επίμονα.

«Ω – σε κανέναν» είπε ο Άρτσερ. «Απλά μονολογώ».

Ο Άρτσερ γλίστρησε δίπλα της αγνοώντας τη συνοφρου-  
ωμένη της έκφραση και συνέχισε τον δρόμο του.

♦ ΓΚΛΟΚΕΝΣΠΙΕΛ & ΚΟΥΣΚΟΥΣΑΡΙΑ ♦

Η μητέρα του Άρτσερ, η Έλενα Ε. Χέλμζλυ, συχνά διορ-  
γάνωνε δείπνα στην Οικία Χέλμζλυ. Και πάντοτε οι καλε-  
σμένοι σ' αυτές τις συγκεντρώσεις επιθυμούσαν διακαώς  
να δουν το σπίτι που ανήκε στους φημισμένους εξερευνη-  
τές. Από την άλλη, ο Άρτσερ ποτέ δεν ενθουσιαζόταν βλέ-  
ποντας τους καλεσμένους.

«Το αποψινό θα είναι μεγάλο» είπε ο Άρτσερ κι έδωσε  
ένα φιλικό χτυπηματάκι στην πλάτη της στρουθοκαμήλου  
για να την παρηγορήσει.

«Μη μ' ακουμπάς» τον αποπήρε η στρουθοκάμηλος.  
«Σου έχω πει να μη με πλησιάζεις μ' αυτά τα βρόμικα χέ-  
ρια».



Ο Άρτσερ ζήτησε συγγνώμη κι απομακρύνθηκε αργά αργά. (Έτσι φερόταν η στρουθοκάμηλος μερικές φορές.)

Πολύ συχνά οι ενήλικες κοιτάζουν τα παιδιά λες και δεν είναι τίποτε άλλο από αλλόκοτα μουσειακά εκθέματα. Για ένα αγόρι σαν τον Άρτσερ, σε ένα σπίτι σαν κι αυτό, η συμπεριφορά αυτή ήταν χειρότερη. Πολύ χειρότερη. Οπότε, κάποια βράδια σαν κι αυτά, έβαζε τα δυνατά του να το σκάσει και να κρυφτεί στους πάνω ορόφους, με μικρή όμως επιτυχία.

«Άρτσερ» είπε η κυρία Χέλμιζλυ τη στιγμή που ακουμπούσε το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι. «Θα ήθελα να σε συστήσω στον κύριο Γκλοκενσπίελ. Είναι ιδιοκτήτης ενός βραβευμένου εργοστασίου σιλό στη Γερμανία».

Ο Άρτσερ γύρισε και πλησίασε τον άντρα με τα πλούσια γένια.

«Καλησπέρα, κύριε Γκλόμπαλ Σιάλ» είπε.

Ο κύριος Γκλοκενσπίελ συνοφρυώθηκε. Ο κύριος Χέλμιζλυ έβαλε τα δυνατά του να μη γελάσει. Η κυρία Χέλμιζλυ θεώρησε ότι το δικό της καθήκον ήταν πολύ πιο εύκολο.

«Λέγεται *Γκλοκενσπίελ*» επέμεινε. «Γκλοκ-εν-σπίελ».

«Σωστά» είπε ξεφυσώντας ο Γκλόμπαλ Σιάλ.

Ο Άρτσερ χαιρόταν που το όνομα αυτού του άντρα δεν ήταν Γκλόμπαλ Σιάλ<sup>1</sup>. Δεν καταφέρνεις και πολλά με τέτοιο όνομα.

«Συγγνώμη, κύριε Γκλόμπαλ Σίριαλ» είπε.

Ο κύριος Χέλμιζλυ παραλίγο να ξεσπάσει σε γέλια. Η κυρία Χέλμιζλυ άρπαξε τον Άρτσερ από το μπράτσο. Τον

---

1. Γκλόμπαλ Σιάλ (Global Seal)= ελεύθερη απόδοση του αγγλικού λογοπαίγνιου, που σημαίνει Παγκόσμια Φώκια (Σ.τ.Μ.).

απομάκρυνε από τον Γκλόμπαλ Σιάλ και του ανέθεσε μια αγγαρεία: να τριγυρνάει ανάμεσα στους καλεσμένους κρατώντας έναν δίσκο με αγγούρια.

«Να χαμογελάς μόνο και να κουνάς το κεφάλι σου» είπε, ενώ τα μελιά μάτια της ήταν απολύτως σοβαρά. «Δε χρειάζεται να πεις τίποτ' άλλο απόψε».



Ενώ περιφερόταν κουβαλώντας τον δίσκο με τα αγγούρια, ο Άρτσερ εντόπισε έναν ξερακιανό άντρα που γλιστρούσε κρυφά στους διαδρόμους σαν να τους ήξερε καλά. Γεμάτος περιέργεια, ο Άρτσερ τον ακολούθησε και τον είδε να μπαίνει κατά τύχη σε ένα άδειο δωμάτιο. Ο Άρτσερ έχωσε διακριτικά το κεφάλι του μέσα από την πόρτα, αλλά παραλίγο να βάλει τις φωνές και να ρίξει κάτω τα αγγούρια όταν ανακάλυψε ότι ο άντρας είχε καρφώσει το βλέμμα του πάνω του. Ο άντρας έκανε νόημα στον Άρτσερ να μπει στο δωμάτιο και μετά βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα.

Ο Άρτσερ στεκόταν σιωπηλός μπροστά στον άγνωστο και σκεφτόταν πόσο αταίριαστος ήταν αυτός ο άντρας με τους καλεσμένους στο δείπνο της μητέρας του. Αν και αυτός ο άντρας ήταν ηλικιωμένος, τα ανοιχτοπράσινα μάτια του άστραφταν από ζωή.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο Άρτσερ Χέλμζλυ» είπε χαμογελώντας ζεστά. «Ο θαυμάσιος εγγονός του Ραλφ και της Ρέιτσελ Χέλμζλυ. Κι απ' ό,τι βλέπω, έρχεσαι φέρνοντας δώρα».

Ο Άρτσερ ανασήκωσε τον δίσκο. «Θα θέλατε ένα αγγούρι;» ρώτησε.

«Ποτέ δε μου άρεσαν ιδιαίτερα» ομολόγησε ο άντρας

και γύρισε το κεφάλι του, αν και τα μάτια του έμειναν καρφωμένα στον Άρτσερ. «Ο παππούς και η γιαγιά σου έχουν ένα υπέροχο σπίτι. Τι γνώμη έχεις γι' αυτούς;»

Ο Άρτσερ σήκωσε τους ώμους του. «Δεν τους έχω συναντήσει ποτέ» απάντησε.

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά. «Δεν μπορώ να πω ότι εκπλήσσομαι, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα τους συναντήσεις μάλλον σύντομα». Έπειτα χαμήλωσε τη φωνή του, παρά το γεγονός ότι κανένας άλλος δε βρισκόταν στο δωμάτιο. «Μεταξύ μας, δε θα ενθουσιάζονταν ιδιαίτερα με όλες αυτές τις συγκεντρώσεις που βρίθουν από κουσκουσαριά και γεμίζουν τις μεγάλες σάλες της Οικίας Χέλμζλυ».

Ο Άρτσερ δεν ήταν σίγουρος τι σήμαινε η λέξη *κουσκουσαριά*, αλλά τον έκανε να χαμογελάσει. Και χάριξε που έμαθε ότι ούτε στον παππού αλλά ούτε και στη γιαγιά του άρεσαν τα δείπνα.

«Υπάρχει ένας συναρπαστικός κόσμος εκεί έξω, Άρτσερ Χέλμζλυ» συνέχισε ο άντρας. «Αλλά ποτέ δε θα το καταλάβεις κοιτάζοντας αυτούς τους ανθρώπους». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Και τώρα λυπάμαι, αλλά πρέπει να φύγω. Θα σε πείραζε ν' ακουμπήσω στον ώμο σου;»

Ο Άρτσερ άφησε κάτω τον δίσκο.

«Καλύτερα να φύγουμε το συντομότερο δυνατόν» είπε ο άντρας ενώ σηκωνόταν όρθιος και ακουμπούσε στον ώμο του Άρτσερ. «Θέλουμε ν' αποφύγουμε τ...» σταμάτησε.

Ο Άρτσερ σήκωσε το βλέμμα του και τον κοίταξε. «Ποιον θέλουμε ν' αποφύγουμε;» ρώτησε.

Ο άντρας χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του. «Ω, κανέναν» απάντησε. «Απλά δε θέλουμε να κολλήσουμε σε καμιά *ανεπιθύμητη* συζήτηση».

Ο Άρτσερ συμφώνησε. Βραδιές σαν κι αυτή, γίνονταν πολλές τέτοιες συζητήσεις. Αλλά ήξερε καλά το σπίτι του, κι έτσι οδήγησε τον άντρα μέσα από ένα γαϊτανάκι άδειων διαδρόμων μέχρι που κατέβηκαν τις σκάλες κι έφτασαν στην εξώπορτα χωρίς να τους πάρει χαμπάρι κανείς.

Ο άντρας στάθηκε στα σκαλιά της εξώπορτας, με το ασημένιο φως από τους φανοστάτες πίσω του να διαγράφει τη σιλουέτα του, και κοίταξε τον Άρτσερ.

«Έτσι σε στολίζουν πάντα, σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο;» ρώτησε.

Το πράσινο βελούδινο κοστούμι και το κόκκινο πουά παπιγιόν του Άρτσερ τον έκαναν να φαίνεται ιδιαίτερα γιορτινός, είναι η αλήθεια. Η κυρία Χέλμζλυ έλεγε ότι έμοιαζε με τζέντλεμαν, αλλά ο Άρτσερ συμφωνούμε μ' αυτόν τον άντρα. Θύμιζε πράγματι χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Ο άντρας έσφιξε με το χέρι του τον ώμο του Άρτσερ και είπε: «Να θυμάσαι πάντα ότι είσαι ένας Χέλμζλυ, Άρτσερ. Και το να είσαι ένας Χέλμζλυ σημαίνει κάτι».

Γύρισε να φύγει, αλλά ο Άρτσερ τον σταμάτησε με μία ερώτηση.

«Από πού ξέρετε τον παππού και τη γιαγιά μου;» ρώτησε.

«Α, μεγάλη ιστορία» απάντησε ο άντρας χωρίς να γυρίσει. «Θύμισέ μου να σ' την πω την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε».

Ο Άρτσερ παρακολουθούσε τον άντρα να περπατάει κούτσα κούτσα στο πεζοδρόμιο –φοβήθηκε μήπως παραπατήσει και πέσει πάνω στα διερχόμενα αυτοκίνητα– μέχρι που ένα χέρι απλώθηκε και έκλεισε την πόρτα.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε η κυρία Χέλμζλυ.

«Δεν ξέρω» είπε ο Άρτσερ. «Αλλά ξέρει τον παππού και τη γιαγιά».

Ο Άρτσερ ευχήθηκε να ήταν τόσο τυχερός όσο εκείνος ο άντρας. Δεν είχε συναντήσει ποτέ τον παππού και τη γιαγιά του. Ταξίδευαν ανά τον κόσμο από τότε που είχε γεννηθεί. Για τον Άρτσερ, ο Ραλφ και η Ρέιτσελ Χέλμζλυ αποτελούσαν ένα μυστήριο τυλιγμένο σε ένα μυστικό – ένα μυστικό που λαχταρούσε πολύ να μάθει. Αλλά η μητέρα του άλλαζε πάντοτε θέμα όποτε αναφέρονταν τα ονόματά τους.

«Πού είναι ο δίσκος σου;» ρώτησε.

Ο Άρτσερ αναστέναξε και πήγε να πάρει τον δίσκο για να συνεχίσει την περιφορά των αγγουριών. «Είσαι ένας Χέλμζλυ... και το να είσαι ένας Χέλμζλυ σημαίνει κάτι». Ο Άρτσερ δεν ήταν σίγουρος τι σήμαινε, αλλά ήταν σχεδόν βέβαιος ότι δεν είχε καμία απολύτως σχέση με αγγούρια. Ωστόσο, έκανε βόλτες στα γεμάτα κόσμο δωμάτια κι ετοιμαζόταν να το βάλει στα πόδια για δεύτερη φορά, όταν ο σκαντζόχοιρος που βρισκόταν πάνω στο καλοριφέρ τον ρώτησε αν μπορούσε να δοκιμάσει ένα αγγούρι.

«Φυσικά» είπε ο Άρτσερ. «Αλλά όχι μπροστά σ' αυτούς τους ανθρώπους».

Πήρε το πλάσμα στα χέρια του και πήγε στην άδεια τραπεζαρία.

«Έχουν απαίσια γεύση» είπε ο σκαντζόχοιρος.

Ο Άρτσερ δοκίμασε ένα και συμφώνησε. Άφησε το αγκαθωτό πλάσμα πάνω σε μια καρέκλα και πήγε στην κουζίνα για να βρει κάτι καλύτερο. Όσο έλειπε, οι καλεσμένοι μπήκαν στην τραπεζαρία για να καθίσουν στις θέσεις τους. Ο κύριος Γκλοκενσπίελ δεν αντιλήφθηκε ότι η θέση του ήταν ήδη πιασμένη και ακούμπησε βιαστικά τον



πισινό του πάνω στον σκαντζόχοιρο. Ο Άρτσερ επέστρεψε από την κουζίνα, αλλά σταμάτησε στην πόρτα της τραπεζαρίας παρακολουθώντας τους καλεσμένους που έχασαν και τον κύριο Γκλοκενσπίελ που έσκουζε. Μόνο ο πατέρας του φαινόταν να διασκεδάζει με το σκηνικό.

«Αυτός φταίει!» ξεφώνισε ο Γκλόμπαλ Σιάλ, τρίβοντας τα οπίσθιά του και δείχνοντας με το στρουμπουλό του δάχτυλο τον Άρτσερ.

Η κυρία Χέλμζλυ στριφογύρισε στην καρέκλα της· έμοιαζε λες και ήταν εκείνη που είχε καθίσει πάνω στον σκαντζόχοιρο πριν από λίγο.

«Εσύ το έκανες αυτό;» ζήτησε να μάθει.

Ο Άρτσερ δεν ήξερε τι να πει, οπότε δεν είπε τίποτα.

Ελάχιστα πράγματα από όσα έκανε ευχαριστούσαν τη μητέρα του – δεν ήταν και κανένα μυστικό! Και ήξερε ότι εκείνη δεν αγαπούσε το σπίτι όσο αυτός. Αλλά η κυρία Χέλμζλυ δεν ήταν Χέλμζλυ εξ αίματος, κι αυτό δικαιολογούσε τη στάση της.

Όμως ο πατέρας του έβλεπε τα πράγματα διαφορετικά.

♦ ΚΙΤΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ♦

Ο Ρίτσαρντ Μπ. Χέλμζλυ, ο πατέρας του Άρτσερ, ήταν δικηγόρος. Ο Άρτσερ δεν ήξερε πολλά για τους δικηγόρους και, για να είμαστε ειλικρινείς, δεν ενδιαφερόταν και να μάθει. Εκείνο που τον ενδιέφερε, όμως, ήταν οι μυστικές εξορμήσεις που έκανε παρέα με τον πατέρα του. Είχαν αρχίσει όταν ο Άρτσερ ήταν επτά ετών, κι έπρεπε να τα κάνουν όλα στα κρυφά, επειδή αυτή η συγκεκριμένη ιδέα δε θα άρεσε στη μητέρα του.

«Ψιτ» ψιθύρισε μια μέρα ο κύριος Χέλμιζλυ.  
«Γεια!» φώναξε ο Άρτσερ.  
«Σσος» του είπε ο πατέρας του.  
«Γιατί ψιθυρίζουμε;» ψιθύρισε ο Άρτσερ.  
«Δεν έχουμε χρόνο να σου εξηγήσω. Ακολούθησέ με».  
Ο Άρτσερ ακολούθησε τον πατέρα του βγήκαν από την  
εξώπορτα και κατηφόρισαν στο πεζοδρόμιο.

«Πού πάμε;» ρώτησε.

Ο κύριος Χέλμιζλυ τον οδήγησε στο Πάρκο Ρόουζγουντ, το οποίο θύμιζε σκοτεινό άγριο δάσος. Τα στριφογυριστά μονοπάτια γρήγορα χάθηκαν, αλλά ευθεία μπροστά τους είδαν τους πύργους του Μουσείου Ρόουζγουντ που υψώνονταν επιβλητικοί: ήταν πολύ ψηλότεροι από τον πυκνό θόλο των δέντρων κι άστραφταν με ένα ζωηρό πορτοκαλί χρώμα. Ο Άρτσερ σκέφτηκε ότι το μουσείο ήταν αρχαίο, χτισμένο με μεγάλα κομμάτια τερακότας και στεφανωμένο με μια μουχλιασμένη πράσινη στέγη. Οι κήποι στην μπροστινή πλευρά του κτιρίου χρειάζονταν λίγη φροντίδα, αλλά του άρεσε η ανεμοδαρμένη μεγαλοπρέπεια του μουσείου στο σύνολό της.

Όταν μπήκαν μέσα, διέσχισαν αμέτρητους διαδρόμους γεμάτους με αμέτρητα παράξενα πράγματα. Ακολουθούσε τον πατέρα του και άκουγε ιστορίες για το πώς εκείνος είχε κοντέψει να γίνει ο μεγαλύτερος εξερευνητής αμέτρητων τόπων.

«Και τότε, παραλίγο να γίνω ο μεγαλύτερος στον κόσμο εξερευνητής της Αιγύπτου» είπε ο κύριος Χέλμιζλυ καθώς πλησίαζαν μια σαρκοφάγο που ανήκε στον μακαρίτη φαραώ Ταππενκιούζ.

Ο Άρτσερ θαύμαζε τον πατέρα του και του άρεσαν οι ιστορίες του, αλλά ήξερε ότι ήταν δικηγόρος.

«Γιατί δεν το έκανες στην πραγματικότητα;» ρώτησε.

Ο κύριος Χέλμζλυ έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του μπλέιζερ που φορούσε. Ήταν μια απλή ερώτηση, αλλά οι ενήλικες συχνά περιπλέκουν τα απλά πράγματα. Και, όπως η μητέρα του όταν τη ρωτούσε για τον παππού και τη γιαγιά του, έτσι κι ο κύριος Χέλμζλυ άλλαζε πάντοτε θέμα όταν ο Άρτσερ τού έκανε αυτή την ερώτηση.

«Ήξερες ότι αυτός ο κιτς ανθρωπάκος ήταν ένας από τους νεαρότερους φαραώ που κυβέρνησαν την Αίγυπτο;» είπε, διαβάζοντας διακριτικά έναν οδηγό του μουσείου. «Ο Τάπυ από δω ήταν μόνο δεκατριών ετών όταν έγινε βασιλιάς».

Αφού έριξε μια ματιά στον Τάπυ, ο Άρτσερ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν καλύτερα που δεν υπήρχαν πολλοί δεκατριάχρονοι βασιλιάδες. «Μου φαίνεται θλιμμένος».

«Νομίζω ότι αυτό οφείλεται στο αϊλάινερ» είπε ο κύριος Χέλμζλυ.

Σάλιωσε ένα του δάχτυλο και το άπλωσε στη σαρκοφάγο.

«Μην αγγίζετε» είπε ένας φύλακας.

«Συγγνώμη» είπε ο κύριος Χέλμζλυ.

«Ήθελε να γίνει βασιλιάς;» ρώτησε ο Άρτσερ.

Ο πατέρας του δεν ήταν σίγουρος. «Κυβέρνησε μόνο δυο χρόνια προτού πεθάνει».

Ο Άρτσερ ξαφνιάστηκε. «Λοιπόν, δε νομίζω ότι ήθελε να γίνει βασιλιάς» είπε κι απομακρύνθηκε από τον Ταππενκιούζ.

Ο Άρτσερ άκουσε μερικές ακόμα ιστορίες για τις παραλίγο περιπέτειες του πατέρα του κι έπειτα τον ακολούθησε στην έξοδο και στο πεζοδρόμιο κατά την επιστροφή τους προς το σπίτι. Όσο περπατούσαν, σκεφτόταν τον παππού και τη γιαγιά του.

«Πώς είναι εμφανισιακά και γιατί δεν έρχονται ποτέ σπίτι;» ρώτησε. «Πότε θα τους συναντήσω;»

«Τους συνάντησες όταν ήσουν μικρός» είπε ο κύριος Χέλμζλυ.

Ο Άρτσερ δεν ήταν σίγουρος γι' αυτό. Δεν είχε καμία τέτοια ανάμνηση.

Καθώς ανέβαιναν τα εξωτερικά σκαλιά της Οικίας Χέλμζλυ, ο Άρτσερ πρόσεξε ένα πακέτο που ήταν ακουμπισμένο στην πόρτα. Ήταν τυλιγμένο με καφέ χαρτί και δεμένο με κόκκινο σπάγκο, και παραλήπτης ήταν ο ίδιος ο Άρτσερ. Το μάζεψε γρήγορα.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο κύριος Χέλμζλυ.

«Τι είναι ποιο;» ρώτησε ο Άρτσερ, κρύβοντάς το πίσω από την πλάτη του. «Δεν είναι τίποτα».

«Δε μοιάζει με τίποτα».

Εκείνη τη στιγμή, ο γείτονάς τους, ο κύριος Γκλουμπ, βγήκε από το σπίτι του και φώναξε στον κύριο Χέλμζλυ. «Καιρό έχω να σε δω!»

Ο κύριος Χέλμζλυ τον χαιρέτησε και κατέβηκε τα σκαλιά για να πάει να του μιλήσει. Ο Άρτσερ γλίστρησε μέσα στο σπίτι κι ανέβηκε στο δωμάτιό του.

♦ ΕΝΑ ΜΑΤΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ ♦

Ο Άρτσερ μπήκε στην ντουλάπα του, άναψε το φως κι έσπρωξε στην άκρη τις κρεμάστρες με τα ρούχα· αποκαλύφθηκε ένα ολόκληρο ράφι γεμάτο πακέτα. Όλα ήταν από τον παππού και τη γιαγιά του και τα κρατούσε κρυφά επειδή ο παππούς τού το είχε προτείνει σε ένα του γράμμα – αλλά κι επειδή του άρεσε να έχει ένα μυστικό. Κάθισε στο πάτωμα, έλυσε τον κόκκινο σπάγκο κι έσκισε το χαρτί.

ΑΡΤΣΕΡ ΜΠ. ΧΕΛΜΖΛΥ  
ΟΔΟΣ ΓΟΥΙΛΛΟΥ 375

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΑΡΤΣΕΡ,

ΑΥΤΟ ΕΔΩ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ, ΑΛΛΑ ΣΚΕΦΤΗΚΑΜΕ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΑΡΕΣΕΙ. ΜΑΣ ΤΟ ΕΔΩΣΕ Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΕΝΟΣ ΠΛΟΙΟΥ. ΗΤΑΝ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΉΞΕΡΕ ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΣ ΠΑΕΙ ΣΕ ΕΝΑ ΝΗΣΙ-ΒΟΥΝΟ ΠΟΥ ΟΙ ΝΤΟΠΙΟΙ ΑΠΟΚΑΛΟΥΣΑΝ «ΒΟΥΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ».

ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΒΟΥΝΟ. ΥΨΩΝΟΤΑΝ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΔΙΑΣΠΑΡΤΟ ΜΕ ΔΕΝΤΡΑ. ΗΤΑΝ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ ΑΠΟ ΟΣΟ ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΕΣ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ.

ΣΟΥ ΕΣΩΚΛΕΙΟΥΜΕ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ. ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ. ΕΙΧΕ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ. Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, ΕΝΝΟΩ. ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΖΕ. ΜΑΣ ΤΟ ΕΔΩΣΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΑΣ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ.

ΔΙΚΟΙ ΣΟΥ,

*Ραφ και Ρέιτσελ Χέλμζλυ*

Ο Άρτσερ κοίταξε το γυάλινο μάτι. Το γυάλινο μάτι κοίταξε τον Άρτσερ. Το σήκωσε και το έφερε απέναντι από το δικό του, με τη σκέψη ότι έτσι μπορεί να έβλεπε το βουνό, αλλά το μόνο που είδε ήταν το πίσω μέρος του γυάλινου ματιού.

Ο Άρτσερ λαχταρούσε να συναντήσει τον παππού και τη γιαγιά του. Κρίνοντας από τα γράμματα και το σπίτι τους, πρέπει να ήταν εξαιρετικοί άνθρωποι.

Πότε θα επέστρεφαν; Ήλπιζε σύντομα.

Βαριόταν όλο και περισσότερο την ήσυχη ζωή του στην οδό Γουίλλου. Αλλά, πιο πολύ από όλα, ήθελε να λάβει μέρος μαζί τους σε μια εξερευνητική αποστολή. Μια περιπέτεια – μια ασυνήθιστη και πα-



ράξενη περιπέτεια. Για παράδειγμα, θα ήθελε να γεμίσει την τσέπη του με βότσαλα κι ένας πελεκάνος να τον μεταφέρει στην άκρη του κόσμου όπου θα μπορούσε να πετάξει τα πετραδάκια του από το τεράστιο αυτό ύψος και να τα παρακολουθεί να πέφτουν ορμητικά μέσα στο σκοτάδι.

Η κυρία Χέλμιζλυ είχε διαφορετικές απόψεις. Όποτε ρωτούσε κάποιος τι επιθυμούσε να γίνει ο Άρτσερ όταν θα μεγάλωνε, απαντούσε πριν από κείνον.

«Θέλει να γίνει σεβαστός δικηγόρος όπως και ο πατέρας του» έλεγε.

Ο Άρτσερ τσακωνόταν μαζί της γι' αυτό το θέμα, αλλά συνειδητοποίησε ότι δεν άξιζε τον κόπο. Ποτέ του δεν μπορούσε να κερδίσει τη μητέρα του σε μια λογομαχία. Και γι' αυτό, δεν έβρισκε τον λόγο να το κάνει. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να περιμένει την επιστροφή του παππού και της γιαγιάς του. Εκείνοι θα έβαζαν τα πράγματα στη θέση τους.

♦ ΟΤΑΝ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΝΕΑ, ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΑ ΝΕΑ ♦

Το πρωί των ένατων γενεθλίων του ο Άρτσερ άνοιξε την εξώπορτα ελπίζοντας να βρει ένα καινούριο πακέτο που να έχει πάνω το όνομά του, αλλά, αντί γι' αυτό, βρήκε μια εφημερίδα που είχε πάνω της τα ονόματα του παππού και της γιαγιάς του.

## THE DOLDRUMS PRESS

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ  
ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗΣ

Οι φημισμένοι εξερευνητές Ραλφ και Ρέιτσελ Χέλμζλυ ξεκίνησαν για μια αποστολή στην Ανταρκτική με σκοπό την καταγραφή των συνηθειών των πιγκουίνων. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς τα νότια, ο Ραλφ εντόπισε ένα παγόβουνο που φιλοξενούσε δύο διαφορετικές αποικίες πιγκουίνων.

«Πρέπει να πάμε πιο κοντά» είπε. «Σκοπεύω ν' ανέβω σε κείνο το παγόβουνο».

Ο καπετάνιος οδήγησε το πλοίο όσο πιο κοντά γινόταν ώστε να είναι ασφαλείς και το πλήρωμα του καταστρώματος κατέβασε μια λέμβο στη θάλασσα. Ο Ραλφ και η Ρέιτσελ οδήγησαν τη λέμβο προς το πελώριο κομμάτι πάγου και σκαρφάλωσαν στην κορυφή του.

Κατά τη διάρκεια των μελετών τους πάνω στο παγόβουνο, οι ουρανοί πάνω από τα κεφάλια τους συννέφιασαν κι άρχισε να πέφτει χιόνι. Ο Ραλφ Χέλμζλυ είχε πει ότι θα επέστρεφαν στο πλοίο σε μία ώρα, αλλά είχαν περάσει δύο ώρες και οι ναυτικοί δεν έβλεπαν κανένα σημάδι.

Ο καπετάνιος παρακολούθούσε μια σιωπηλή καταχνιά να κατακάθεται πάνω στο παγόβουνο. Χτύπησε την κόρνα κάμποσες φορές ελπίζοντας να τους οδηγήσει πίσω στο πλοίο,

αλλά οι Χέλμζλυ δεν επέστρεψαν. Ο καπετάνιος σήμανε συναγερομό.

Τα μέλη του πληρώματος οργάνωσαν μια ομάδα αναζήτησης όσο πιο γρήγορα γινόταν. Πρόσδεσαν για σιγουριά τη μία άκρη ενός σχοινού στο πλοίο και κατέβασαν μια δεύτερη λέμβο στη θάλασσα.

Η αναζήτησή τους κράτησε πολλές ώρες. Το παγόβουνο ήταν τεράστιο. Δε βρήκαν τους Χέλμζλυ. Το μόνο που βρήκαν ήταν ένας πιγκουίνος και το καπέλο του Ραλφ Χέλμζλυ.

Όταν επέστρεψαν στο πλοίο, ο καπετάνιος έκλεισε τις μηχανές.

«Όλοι στο κατάστρωμα» φώναξε.

Το πλήρωμα στεκόταν σιωπηλό στην κουπαστή και σάρωνε το θολό περιγράμμα του παγόβουνου, ελπίζοντας να δουν ή να ακούσουν κάτι, αλλά το μόνο που άκουγαν ήταν τα κύματα της θάλασσας πάνω στο κύτος του πλοίου.

Ο καιρός χειροτέρεψε. Το παγόβουνο εξαφανίστηκε. Το πλήρωμα τα παρατήρησε.

Χωρίς καμία άλλη επιλογή, ο καπετάνιος άναψε τις μηχανές και οι Χέλμζλυ απόμειναν αποκλεισμένοι. Παρότι δεν υπάρχει καμία απόδειξη που να υποδηλώνει ότι είναι νεκροί, οι πιθανότητες δεν είναι ευοίωνες.

Όμπρεϋ Γκλουμπ  
Αρχισυντάκτης

Ο Άρτσερ στεκόταν ξυπόλυτος στην εξώπορτα, σιωπηλός και σκεπτικός.

*Πιγκουνίνοι έφαγαν τον παππού και τη γιαγιά μου; αναρωτήθηκε. Είναι δυνατόν;*

Κοπάνησε την πόρτα κι έτρεξε στην κουζίνα.

«Ο παππούς και η γιαγιά έχουν ξεμείνει πάνω σ' ένα παγόβουνο!» ξεφώνισε.

Ο κύριος Χέλμζλυ ρούφηξε τον καφέ του. Η κυρία Χέλμζλυ τοιμιπολόγησε το αυγό της.

«Σ' ένα παγόβουνο!» επανέλαβε ο Άρτσερ.

Ο κύριος και η κυρία Χέλμζλυ ήξεραν ήδη τι είχε συμβεί. Την προηγούμενη μέρα ένα γραμμα είχε παραδοθεί στα γραφεία της Χέλμζλυ & Ντέρμπις.

*Ρίτσαρντ Χέλμζλυ,*

*Με λύπη μου σας πληροφορώ ότι ο Ραλφ και η Ρέιτσελ εξαφανίστηκαν στη θάλασσα πάνω σε ένα παγόβουνο – το συμβάν αυτό έχει συγκλονίσει σχεδόν τους πάντες στη Λέσχη. Ελπίζουμε για το καλύτερο και θα σας κρατάμε ενήμερο για τις όποιες εξελίξεις.*

*Με θλιμμένους χαιρετισμούς,  
Χέριμπερτ Π. Μπερθγονίσλ  
Ραλφ Μπ. Χέλμζλυ  
Πρόεδρος της Λέσχης*

Αλλά δεν είχαν αναφέρει τίποτα στον Άρτσερ.

Μια ώρα αργότερα από τη στιγμή που η εφημερίδα βρέθηκε στο κατώφλι, δημοσιογράφοι ορμούσαν από κάθε κατεύθυνση προς το ψηλό μακρόστενο σπίτι στην οδό Γουίλλου. Κρατούσαν φωτογραφικές μηχανές και σημειωματάρια και έκαναν φωναχτά ερωτήσεις στον κύριο και



στην κυρία Χέλμζλυ, που στέκονταν στην είσοδο. Ο Άρτσερ παρακολούθουσε το χάος από τη σκεπή.

Ήταν τα χειρότερα γενέθλια που θυμόταν ο Άρτσερ. Ατένιζε ανέκφραστος την τούρτα βανίλια (η οποία, ατυχώς, θύμιζε παγόβουνο), ενώ άκουγε τους γονείς του να λογομαχούν στον διάδρομο.

«Μην προσποιείσαι ότι δεν ξέρεις σε ποιον μοιάζει» είπε η μητέρα του.

«Είσαι υπερβολική» απάντησε ο πατέρας του.

«Είναι για το δικό του καλό».

Ο Άρτσερ δεν ήξερε για ποιο θέμα μιλούσαν, αλλά θα το ανακάλυπτε μάλλον σύντομα. Εντελώς ξαφνικά, οι μυστικές εξορμήσεις με τον πατέρα του σταμάτησαν απότομα, δεν έλαβε κανένα άλλο πακέτο δεμένο με κόκκινο σπάγκο κι από κείνη τη στιγμή τα πράγματα χειρότερευαν συνεχώς. Δεν υπήρχε κανένα νέο για τον Ραλφ και τη Ρέιτσελ Χέλμζλυ. Με τον καιρό, οι δημοσιογράφοι έχασαν το ενδιαφέρον τους για την ιστορία και μια σιωπηλή καταχνιά κατακάθισε πάνω στο ψηλό μακρόστενο σπίτι του Άρτσερ, στη φιδογουριστή στενή οδό Γουίλλουου.